

Daniels bok - nummer etthundrasjuttiotre

De påvliga skuggorna: Avslöjandet av inflytandet och avsikterna bakom "Hitlers påve"

Jeff Pippenger

2024-04-03

I boken med titeln **Hitler's Pope** inleder författaren John Cornwell berättelsen om den blivande påven, som regerade när Hitler härskade i Tyskland, med dennes farfar och påven Pius IX, vilka drevs ut ur staden Rom. När Pius IX flydde från staden Rom, förklädd till nunna, var den ende man han tog med sig den blivande påvens farfar. Cornwell behandlar de båda männens nära relation och visar därefter hur den blivande påvens far också var förbunden med den katolska kyrkans maktcentrum. Därigenom skildrar han den sociala, politiska och religiösa miljön i historien från Pius IX:s tid fram till andra världskriget. Den historiska översikten är oerhört informativ.

Ytterligare ett steg i det påvliga övermodet togs, när påven Gregorius VII på elvahundratalet förkunnade den romerska kyrkans fullkomlighet. Bland de satser som han framlade fanns en som förklarade att kyrkan aldrig hade felat och inte heller någonsin skulle fela, enligt Skrifterna. Men några skriftbevis åtföljde inte påståendet. Den stolte pontifexen gjorde också anspråk på makten att avsätta kejsare och förklarade att ingen dom som han avkunnade kunde upphävas av någon, men att det var hans prerogativ att upphäva alla andras beslut.

”En slående illustration av den tyranniska karaktären hos denne förespråkare för ofelbarheten gavs i hans behandling av den tyske kejsaren Henrik IV. Därför att denne monark dristade sig att åsidosätta påvens myndighet, förklarades han vara exkommunicerad och avsatt från tronen. Förskräckt över att ha övergivits av sina egna furstar och över deras hotelser, vilka uppmuntrades till uppror mot honom genom det påvliga påbudet, insåg Henrik nödvändigheten av att försona sig med Rom. Tillsammans med sin hustru och en trogen tjänare korsade han Alperna mitt i vintern, för att kunna ödmjuka sig inför påven. När han nådde det slott dit Gregorius hade dragit sig tillbaka, fördes han, utan sina livvakter, in på en yttre borggård, och där, i vinterns stränga köld, med obetäckt huvud och bara fötter samt klädd i usla kläder, väntade han på påvens tillåtelse att få träda fram inför honom. Först sedan han i tre dagar hade fortsatt att fasta och avlägga bekännelse, nedlät sig påven att bevilja honom förlåtelse. Och även då skedde det endast på villkor att kejsaren skulle invänta påvens godkännande innan han återtog de kungliga insignierna eller utövade kungamakten. Och Gregorius, uppfylld av triumf, skröt med att det var hans plikt att bryta kungars högmod.” Den stora striden, 57.

Gregorius VII var en ”förespråkare för ofelbarheten”, men det löjeväckande påståendet gjordes inte till officiell lära (dogm) förrän av Pius IX, som gjorde detta dåraktiga påstående till fastställd lära vid Första Vatikankonciliet. Läran antogs den 18 juli 1870, på dagen etthundrafemtio år före den första besvikelsen för de etthundrafyrtiofyra tusen.

Det som är upplysande i historien är att när Pius IX sammankallade Första Vatikankonciliet och genomförde sin lära om ofelbarhet, föranleddes hans motiv av hans hat mot det som kallades

”modernism”. Det hade inte sin grund i föreställningen att en påve inte kunde begå några fel när han definierade bibliska läror; det var ett försvar för det påvliga motståndet mot det inflytande som den franska revolutionen hade frambringat. Det var riktat mot det som slutligen skulle bli känt som kommunismen.

Franska revolutionen medförde en omvälvning i de europeiska nationernas härskande struktur, med ett särskilt hat mot den monarki som påvedömet utgör. Det var ett italienskt republikanskt uppror som tillfälligt hade drivit Pius IX och hans högra hand ut ur Rom. Den ”modernism” som representerades av de olika filosofier som frambringades av Franska revolutionen var Pius IX:s ärkefiende, och hans lära om ofelbarhet var avsedd att upprätthålla varje anspråk som påven framställde mot de modernistiska idéer som frambringades av Franska revolutionen.

Daniel kapitel elva, vers fyrtio, identifierar att år 1798 tillfogade kungen i söder (det ateistiska Frankrike) det dödliga såret åt kungen i norr (påvedömet).

Pius IX:s lära om ofelbarhet stod i samband med det krig som återges i vers fyrtio i Daniel elva, och från senare delen av år 1869 till det följande året sammankallade Pius IX det första Vatikankonciliet, känt som Vatikanen I, i syfte att bekräfta att påven var katolicismens överhuvud och att katolicismen var överhuvud för alla kyrkorna, såsom hade förkunnats genom Justinians dekret år 533.

Andra Vatikankonciliet, även känt som Vaticanum II, hölls från 1962 till 1965. Det var en milstolpe i den katolska kyrkans historia och ett av de mest betydelsefulla ekumeniska koncilierna i modern tid. Konciliet sammankallades under ledning av påve Johannes XXIII och fortsatte under påve Paulus VI:s pontifikat efter Johannes XXIII:s död 1963. Det är viktigt att erkänna den tydliga skillnaden mellan dessa två koncilier.

Det första konciliet skulle fastställa det som kallas påvens ”primat”, vilket innebär att påven är Kyrkans högste härskare, lärare och herde, ansvarig för att bevara och tolka trons läror. Hans auktoritet bestod i att definiera dogmer, utfärda läromässiga dekret och avge auktoritativa uttalanden i frågor som rör tro och moral, känt som påvlig ofelbarhet. Det inbegriper påvens jurisdiktionella myndighet över den universella kyrkan, däribland makten att utnämna biskopar, reglera sakramenten och styra kyrkans administration.

Det andra konciliet skulle omdirigera kyrkan till en ekumenisk enhet. Koncilierna var direkt motsatta ståndpunkter. Det konservativa första konciliet motsades av det liberala andra konciliet. Dessa två fraktioner var så olika som natt och dag, och den profetia som tillskrivs Fatimas tre hemligheter identifierar ett inre krig, träffande representerat av dessa två koncilier.

Profetian identifierar en grupp som upprätthåller det företräde som representeras av Pius IX såsom representerad av det som antingen kallas den ”vite påven”, den ”gode påven” eller den ”gode biskopen”, och den andra gruppen, förknippad med Andra Vatikankonciliet, representeras av den ”svarte påven”, eller den ”onde påven”, eller den ”onde biskopen”. Kontroversen mellan de två politiska begreppen framställs när man besöker helgedomen för miraklet i Fatima, i Fatima, Portugal. Vid inträdet är gångvägen placerad mellan en staty av en svart påve på ena sidan och en

vit påve på den andra sidan.

Det blir därför en del av arvet hos den man som till sist skulle bli vad boken identifierar som Hitlers påve, att hans rötter är sammanflätade med kampen mellan modernismen (kungen i söder) och den påvliga primaten (kungen i norr).

Det bör förstås att författaren till den bok vi behandlar var en katolik i gott anseende, och hans uttalade syfte med att skriva boken var att kasta ljus över påståendet att den påve som regerade under andra världskriget hade stött Hitler, nazisterna eller på något sätt burit skuld i Förintelsen mot judarna och andra. När Cornwell behandlar Pius XII:s farfar, som var den högra hand som genomdrev Första Vatikankonciliet, utspelas historien om kampen mellan söderns och nordens kungar i just denna historia. När den ”republikanska” revolutionen nådde Italien, drev italienarna under omkring ett år Pius IX ut ur staden Rom, och därefter, även sedan han återvänt, var allt som påvedömet någonsin ägde de etthundratio tunnland som är kända som Vatikanstaten.

Det enda sätt på vilket han över huvud taget kunde återvända till Vatikanen var med hjälp av franska trupper och ett lån från Rothschilds, de ökända judiska bankirerna. För att på ett insiktsfullt sätt förstå påvens medskyldighet till Förintelsen under andra världskriget krävs en grundläggande förståelse av Europas hållning till judarna sedan Kristi korsfästelse. Boken antyder att antisemitism och rasism är två skilda attityder och hävdar att Hitlers hat mot judarna var rasistiskt, eftersom Hitler betraktade judarna som en lägre kategori av människor, medan antisemitism var hatet mot judarna därför att de dödade Gud. Huruvida dessa är ett och samma, eller om det faktiskt finns en åtskillnad mellan de två, är verkligheten i judarnas öde värd att förstå.

Till exempel tänker de flesta i Amerika i dag, om ordet ”ghetto” används, att det betecknar den fattiga, nedgångna delen av staden. Men termen ”ghetto” avsåg ursprungligen en del av en stad, särskilt i Venedig i Italien, där judar under medeltiden tvingades bo. Det första ghettot upprättades i Venedig år 1516, när den venetianska republiken begränsade judarna till ett avgränsat område i staden, känt som ”geto nuovo” (det nya gjuteriet), vilket så småningom kom att bli känt som ghettot.

I Europa under medeltiden var judar begränsade beträffande var de fick bo och även vilka yrken de tilläts utöva. Begränsningarna grundade sig på den äldre definitionen av antisemitism, som syftade på föreställningen att judarna hade dödat Gud och att alla deras efterföljande problem hade dragits över dem genom deras egna handlingar.

Under medeltiden var det en etablerad tradition att kristna inte fick låna ut pengar eller ta ut ränta på ett lån. Judarna var undantagna från denna inskränkning, och utlåning av pengar blev ett av de yrken som judar tilläts utöva. De judiska bankirerna, såsom familjen Rothschild, var penningväxlarna till följd av de rättsliga begränsningarna av vilka yrken de tilläts utöva. När Pius IX behövde medel för att återvända till Vatikanen, förstärktes frustrationen över att inte längre härska över staden Rom av hans behov av att vända sig till judarna för pengar.

Innan Pius IX drevs ut ur Rom tycktes han tillhöra det ena av två läger i fråga om judarna och kyrkans förhållande till dem. De två lägren bestod av dem som ansåg att judarna, vad som än

händer dem, helt enkelt får vad de förtjänar, och det andra var benäget att visa judarna en smula barmhärtighet. När Pius IX återvände till Vatikanen efter att ha drivits bort, visade sig den barmhärtighet han stundom hade visat före sin landsflykt aldrig mer. Före sin landsflykt hade han avskaffat ghettot i staden Rom, och efter sin återkomst återupprättade han ghettot och började beskatta judarna för att återvinna sina ekonomiska förluster.

Påve Pius IX:s högra hand var Marcantonio Pacelli, farfadern till Hitlers påve. Han var jurist och tillhörde en särskild krets av jurister som understödde påvedömet. Hans son blev en del av samma elitkrets av jurister, liksom hans sonson, som slutligen skulle bli Hitlers påve. Efter att boken har gått igenom historien om Eugenio Pacellis farfar, hans far samt hans ungdom och utbildning, behandlar den den ställning som Pacelli intog när han började sitt arbete för påvedömet. Som jurist, härstammande från de elitjurister som tjänade påven, utsågs han att leda en avdelning som var specialiserad på avtal, vilka kallas konkordat. År 1901 knöts Pacelli till Påvliga statssekretariatets kansli.

Pacelli blev sändebudet till nationerna. Profetiskt blev Pacelli den juridiska kontaktpunkt som fullbordade jordens kungars otukt med påvedömet. År 1903 kröntes Pius X till påve. Omedelbart började han angripa det ”intellektuella gift” som gav upphov till ”relativism och skepticism”. Den man som ledde Pius X:s ansträngningar att utrota ”modernismen” var Umberto Benigni, som arbetade på samma kontor som Pacelli. Benigni sade en gång om en grupp historiker av världsklass att de var män för vilka ”historien inte är något annat än ett ständigt desperat försök att kräkas. För denna sorts människor finns det bara ett botemedel: inkquisitionen!” För Benigni skulle en historiker som uttryckte någon som helst sympati för de idéer som kom från den franska revolutionen avrättas.

Officiellt ledde Benigni påvedömet propagandaministerium, men inofficiellt ledde han också ett hemligt spionnätverk, avsett att identifiera alla katoliker som hyste någon sympati för den ”modernism” som hade sitt ursprung hos kungen i södern. Slutligen frambringade hans arbete år 1910 ett direktiv som ålade påvedömet anställda att avlägga en ed, kallad den antimodernistiska eden. Den är fortfarande i kraft. För att vara anställd av Vatikanen måste man svära på att hysa hat mot modernistiska idéer, vilka vi i dag skulle kalla kommunistiska idéer.

I sammanfattningen av Cronwells bok står det på skyddsomslagets flik: ”Under seklets första årtionde bidrog Pacelli, som en briljant ung vatikanjurist, till att forma en ideologi om en aldrig tidigare skådad påvlig makt; under 1920-talet använde han list och utpressning för att genomdriva makt i Tyskland. År 1933 blev Hitler hans perfekta förhandlingspartner, och ett konkordat upprättades som gav den katolska kyrkan religiösa och utbildningsmässiga fördelar i utbyte mot katolikernas tillbakadragande från socialt och politiskt handlande. Denna från Rom påtvingade ’frivilliga’ abdikation av den politiska katolicismen underlättade nazismens uppgång.”

Vid ett regeringssammanträde den 14 juli 1933 uttryckte Adolf Hitler den uppfattningen att det konkordat som Pacelli just den månaden hade ingått med nazisterna gav Tyskland och skapade ”ett område av förtroende ... i den tilltagande kampen mot den internationella judendomen.”

Cornwells bok mottogs inte väl av katoliker som vägrade att godta bevisen för att Pacelli var den främsta orsaken till att Hitler kunde stiga till makten, eftersom Tyskland hade en katolsk majoritetsbefolkning. Pacelli hade ingått en överenskommelse som från och med 1933 hindrade det katolska förlaget, katolska nyhetsbyråer och katolska skolor från att säga något om den riktning Hitler tog. Boken följer Pacellis uppenbart antisemitiska hållning; han blev därefter påve under andra världskriget. Minst tre förhållanden kan fastställas på grundval av mycket tillförlitliga historiska källor i boken.

Det första är krigföringen mellan kungen i norr och kungen i söder, såsom den framställs i Daniel kapitel elva. I den krigföringen är fienderna katolicism mot ateism, påven mot kommunismen. Den andra punkten är att påven använde nazismen som sin ställföreträdande armé mot ateismen under andra världskriget, alldeles som påven använde avfällig protestantism år 1989 som sin ställföreträdande armé mot Sovjetunionens ateism. Boken identifierar också den inre och yttre profetiska struktur som representeras av de sataniska budskap som utgick från miraklet i Fatima.

Gränsskriget vid Rafia, som återges i verserna elva och tolv i Daniel elva, motsvarar det gränsskrig som nu utspelas i Ukraina. Det forntida kriget var ett hett krig; det andra är det andra proxikriget, där proxyarméerna är involverade i dödlig konfrontation. Rafia identifierar gränsskriget som ett krig mellan kungen i norr och kungen i söder, men profetian lär att ända fram till den snart kommande söndagslagen är skökan i Tyrus bortglömd, Isebel är i Samarien, och Herodias uteblev från Herodes födelsedagsfest. Dessa tre vittnen om kungen i norrs roll i denna nuvarande historia visar att hon bakom kulisserna drar i trådarna. De heta krigen, proxikrigen och de kalla krigen som äger rum medan hon är bortglömd, genomförs av hennes proxyarméer.

Ryssland är kungen i söder, och landet är nu inblandat i ett gränsskrig som finansieras av den västliga världens globalister, främst de progressiva demokraterna och RINO-republikanerna (Republican In Name Only) i Förenta staterna. När Förenta staterna i Daniel elva, vers fyrtio, framställs som kungen i norrs proxéarmé, är dess två profetiska kännetecken militär makt och finansiell styrka. Förenta staterna utför i Ukraina samma verk som det gjorde 1989, då det bistod påven mot Ryssland, och proxéarmén på marken, som försvarar Ukraina, är så full av nazistsympatisörer att inte ens de etablerade medierna kan förneka det. Rom använder nu samma proxéarméer som hon använde i det heta krig som var andra världskriget, och 1989, för att föra krig mot Ryssland. Läs boken: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”På samma sätt, när Gud stod i begrepp att för den älskade Johannes öppna kyrkans historia för kommande tidsåldrar, gav Han honom en försäkran om Frälsarens intresse för och omsorg om sitt folk genom att uppenbara för honom ’En som liknade Människosonen’, vandrande mitt ibland ljusstakarna, vilka symboliserade de sju församlingarna. Medan Johannes fick se kyrkans sista stora strider med jordiska makter, tilläts han också att skåda de trognas slutliga seger och befrielse. Han såg kyrkan försatt i dödlig konflikt med vilddjuret och dess bild, och tillbedjan av detta vilddjur påtvingad under dödshot. Men när han såg bortom stridens rök och larm, skådade han en skara på Sions berg tillsammans med Lammet, vilka i stället för vilddjurets märke hade ’Faderns namn skrivet på sina pannor’. Och åter såg han ’dem som

hade vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över talet på dess namn stå på glashavet och ha Guds harpor' och sjunga Moses' och Lammets sång.”

”Dessa lärdomar är till vår nytta. Vi behöver stödja vår tro på Gud, ty alldeles framför oss ligger en tid som skall pröva människors själar. Kristus återgav på Olivberget de fruktansvärda domar som skulle föregå hans andra ankomst: 'Ni skall få höra om krig och rykten om krig.' 'Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och farsoter och jordbävningar på många platser. Allt detta är början till födslovåndorna.' Fastän dessa profetior fick en partiell uppfyllelse vid Jerusalems förstörelse, har de en mer direkt tillämpning på de sista dagarna.

”Vi står på tröskeln till stora och högtidliga händelser. Profetian uppfylls hastigt. Herren står för dörren. Snart skall inför oss öppna sig en tid av överväldigande betydelse för alla levande. Det förgångnas strider skall återupplivas; nya strider skall uppstå. De scener som skall utspelas i vår värld är ännu inte ens anade. Satan är verksam genom mänskliga redskap. De som strävar efter att förändra konstitutionen och få till stånd en lag som påbjuder söndagsfirande inser föga vad följderna skall bli. En kris står just för dörren.

”Men Guds tjänare skall inte förtrösta på sig själva i denna stora kris. I de syner som gavs åt Jesaja, åt Hesekiel och åt Johannes ser vi hur nära förbunden himlen är med de händelser som äger rum på jorden och hur stor Guds omsorg är om dem som är honom trogna. Världen är inte utan en härskare. Programmet för de kommande händelserna ligger i Herrens händer. Himmelens Majestät har nationernas öde, liksom angelägenheterna i sin församling, i sin egen vård.” Testimonies, band 5, 752, 753.